

Første næstformand (Svend Auken):

Mødet er genoptaget. Vi er i gang med forespørgslen, og jeg kan konstatere, at forhandlingerne er sluttet, og vi går til afstemning.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 57 af Jens Hald Madsen (V), Lise von Seelen (S), Morten Messerschmidt (DF), Lars Barfoed (KF), Naser Khader (RV) og Steen Gade (SF) (*se side 5482*) vedtoges med 94 stemmer (V, S, DF, KF, RV og SF); 3 (EL) stemte hverken for eller imod.

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 58 af Frank Aaen (EL) (*se side 5498*).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Forhandling om redegørelse nr. R 7: Udenrigsministerens redegørelse til Folketinget om Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE).

(Redegørelsen anmeldt 28/3 2007. Redegørelsen givet 28/3 2007. Meddelelse om forhandling 28/3 2007).

Forhandling**Kristian Pihl Lorentzen (V):**

Jeg vil gerne indlede med at takke udenrigsministeren for en god og klar redegørelse. Denne redegørelsesdebat er en god anledning til at sætte fokus på det vigtige samarbejde i regi af Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa, forkortet OSCE.

I Danmark har vi demokrati og stabilitet. Det er noget, vi alle betragter som en selvfølge. Vort samfund er dybt forankret i et stærkt folkestyre og i de frihedsrettigheder, der er knæsat i grundloven. Og uden for landets grænser yder Danmark et aktivt bidrag til at fremme fred, frihed og stabilitet, også til gavn for vores egen langsigtede sikkerhed.

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg beder om, at der bliver ro i sidegangen. Det er meget vanskeligt at følge forhandlingerne her i salen for os, der er optaget af hr. Pihl Lorentzens ordførertale. Fortsæt bare.

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Tak for det, hr. formand.

Desværre er dette endnu ikke situationen overalt i de 56 OSCE-lande. Lige uden for selve EU er der fortsat uløste regionale konflikter, der truer med at underminere stabilitet og velstand – problemer, som vi ikke bare kan skubbe fra os. Dette gælder eksempelvis i Kosovo, på Balkan, i dele af Østeuropa og i dele af Centralasien. Regimet i det nærliggende Hviderusland har gennem de seneste 10 år tilsidesat de helt fundamentale spilleregler og de internationale standarder for et frit og demokratisk land. Endelig er der en række grænseoverskridende problemer såsom menneskesmugling, kvindehandel, terrortrussel, illegal handel med våben, energisikkerhed og ikkespredning af masseødelæggelsesvåben.

Alle disse udfordringer håndteres i en række internationale sammenhænge, herunder i OSCE, der fortsat spiller en meget væsentlig rolle med konfliktforebyggelse samt støtte og vejledning til de nye demokratier i Østeuropa. Lad mig i den forbindelse fremhæve OSCE's 18 feltmissioner, der udgør organisationens kerneindsats. Omkring 3.000 medarbejdere, herunder danskere, yder dagligt en stor praktisk indsats for demokratisering, fremme af menneskerettigheder, god regeringsførelse og løsning af regionale konflikter samt støtte til genopbygning efter konflikter.

OSCE's feltmission i Kosovo er langt den største af de 18 missioner, og når der forhåbentlig senere i år er fundet en varig løsning på Kosovos fremtid, vil der fortsat være behov for OSCE til fremme af demokrati og stabilitet i landet. I den forbindelse lægger Venstre vægt på, at der fastlægges en klar opgave- og ansvarsfordeling mellem EU, OSCE og de andre internationale aktører i Kosovo. Vi skal altid søge at undgå overlappning og rivalisering i opgaveløsningen. Det er nemlig spild af ressourcer. Og derfor er jeg glad for, at regeringen er opmærksom på dette forhold.

Kl. 13.05

Venstre vil desuden fremhæve OSCE's indsats for bekæmpelse af terrorisme. Her har Danmark i 2005 og 2006 haft en nøglerolle med vores

medlemskab af FN's Sikkerhedsråd samt formandskabet for Sikkerhedsrådets komité for terrorbekæmpelse. Denne rolle har Danmark udfyldt til ug, og vi har grund til at være stolte over indsatsen på den internationale arena på terrorbekæmpelsesområdet, også selv om vi lever i jantelovens land.

Men også OSCE har spillet og spiller stadig væk en stor rolle i forebyggelsen af terrorisme i kraft af organisationens tilstedeværelse i felten, et stort lokalt kendskab og nære forbindelser til aktørerne i de enkelte lande.

Den parlamentariske forsamling, hvor Folketinget har 6 medlemmer, er en vigtig funktion i OSCE-samarbejdet. Ved de årlige sessioner debatteres aktuelle fælles problemområder mundende ud i en resolution, der tjener som inspiration for samarbejdet mellem de 56 landes regeringer samt for regeringerne internt i de enkelte lande. Resolutionerne er med til at sætte fokus på fælles udfordringer.

Mange medlemmer af den parlamentariske forsamling, herunder flere af de tilstedeværende folketingsmedlemmer, spillede også i 2006 en vigtig rolle ved internationale valgobservationer.

Parlamentarikere er generelt gode til det der med valg. Af en eller anden grund går vi meget op i valghandlinger. Opgaven med valgobservationerne løses bl.a. i samarbejde med et andet medlem af OSCE-familien, nemlig ODIHR.

Venstre lægger vægt på, at vi får styrket det helt nødvendige samarbejde mellem OSCE's Parlamentariske Forsamling og ODIHR, så der gennemføres effektive og højt respekterede valgobservationer til støtte for demokratiet i OSCE-landene. Lad mig slå fast, at der er brug for både ODIHR og langtidsobservatorerne ved valgene og for parlamentarikerne, der tager ind i en kortere periode. De har hver deres roller og styrkesider ved en valgobservation.

På årsmødet i Bruxelles sidste sommer blev jeg betroet opgaven som rapportør for den første komité i OSCE's Parlamentariske Forsamling. I den forbindelse vil jeg til det kommende års session i Kiev, Ukraine, præsentere en rapport, der koncentrerer sig om to hovedtemaer.

Det første tema er energisikkerheden. Det er en global udfordring, som bør påkalde sig stor politisk opmærksomhed. Sikkert virkende forsyning med energi er helt afgørende for stabilitet og velstand på lang sigt.

Vi er nødt til at samarbejde på tværs af grænser, så vi undgår afhængighed af energi fra om-

råder eller lande, der ikke kan eller vil garantere en stabil forsyning af olie og gas. Derfor er det et vigtigt politisk mål at satse på andre energiformer, samtidig med at vi reducerer vores energiforbrug til gavn for såvel miljøet som stabiliteten.

Jeg vil også i min rapport til den parlamentariske forsamling henlede opmærksomheden på de visionære målsætninger, som EU's ledere blev enige om for få uger siden. OSCE kan og bør yde sit bidrag til at fremme dialogen om energisikkerhed under inddragelse af producentlande, transitlande og forbrugerlande. Desuden kan samarbejde i OSCE bidrage til at sætte politisk fokus på ren energi og klimaforandring i de 56 lande.

Det andet hovedtema i min rapport bliver situationen i Hviderusland. Hviderusland og det hviderussiske folk hører naturligt hjemme i et samarbejde med deres naboer i Europa. Desværre står Hviderusland i dag dybt isoleret på grund af manglende opfyldelse af de mest grundlæggende principper for et demokratisk og moderne land.

OSCE's valgobservation i Hviderusland i foråret 2006 viste klart, at landet slet ikke lever op til de internationale standarder for fair og frie valg. Pressefrihed og ytringsfrihed har trange kår i Hviderusland. Det samme gælder det civile samfund, der er i opposition til regimet i Minsk.

Befolkningen i Hviderusland har samme krav på demokrati, efterlevelse af menneskerettigheder og ytringsfrihed som resten af folkeslagene i OSCE. Specielt ytringsfriheden er noget helt centralt. Ytringsfrihed og uafhængige medier er demokratiets ilt. Demokratiet kan ikke ånde og leve uden.

EU har for et halvt år siden spillet ud med en klar melding til Hviderusland. Hvis man begynder at praktisere demokrati og respekt for menneskerettighederne og beviser det i handling, så står EU klar med en række kontante fordele i kraft af naboskabsprogrammet.

Kl. 13.10

Lad mig nævne, at der nu er en 1.200 km lang grænse imellem EU og Hviderusland. Det er slet ikke uden betydning for fred og stabilitet i Europa, at vi får gang i en demokratisk udvikling i Hviderusland. Jeg håber, at vores kommende debat i Kiev kan yde et lille bidrag til, at Hviderusland indser nødvendigheden af at komme ud af den nuværende isolation.

Lad mig afslutningsvis slå fast: Samarbejdet i OSCE og den parlamentariske forsamling spiller

fortsat en vigtig rolle; samarbejdet er med til at sikre stabilitet og dialog; samarbejdet fremmer menneskerettighederne; og samarbejdet skaber resultater på det økonomiske og miljømæssige område. Desuden spiller OSCE en vigtig rolle for de transatlantiske bånd fra USA og Canada til Rusland og Centralasien.

Men som led i alt internationalt samarbejde er det væsentligt, at vi fokuserer på konkrete resultater og synlige fremskridt. Tale er sølv, handling er guld. Endnu en gang tak til udenrigsministeren for en god redegørelse, der dokumenterer konkrete resultater på en række områder inden for OSCE-samarbejdet.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Kristian Pihl Lorentzen og Venstre om, at OSCE er en vigtig organisation, som understøtter menneskerettigheder, og at det går fremad i verden, helt enig.

Bør det så ikke også være sådan, at lande, der modtager kritik fra OSCE, straks indgår i en dialog om den kritik, og at de f.eks. også straks offentliggør den i stedet for at holde den hemmelig? Skal det ikke være sådan?

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Det er min opfattelse, at den kritik, som vi måtte få – nu tror jeg, hr. Frank Aaen sigter til Danmark – tager vi naturligvis også alvorligt. Som hr. Frank Aaen måske husker, fik vi en kritik på det parlamentariske niveau, som vi straks tog op og tog til genmæle imod og indgik i en debat om, bl.a. på Wienmødet sidste år.

Med hensyn til den kritik, der måtte tilgå regeringen, er det min opfattelse, at regeringen håndterer den, ganske som sådan en kritik skal håndteres, svarer på den og også efterfølgende orienterer Folketinget.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg hørte godt, at den kritik, der blev rejst i Wien på det parlamentariske møde i OSCE, skarpt blev afvist af hr. Kristian Pihl Lorentzen og andre, og det er også i orden. Jeg synes bare ikke, det passede – men det er også i orden.

Men regeringen fik faktisk sidste sommer – for 8 måneder siden – en skarp kritik af vores måde at håndtere udlændingedebatten på i Danmark og af den måde, vi behandler muslimer på i Danmark. Kan det passe, at der skal gå

8 måneder, fra rapporten fra OSCE kommer, til vi i Folketinget og i den danske offentlighed bliver bekendt med den kritik? Kan det passe, at rapporten først kom lige op til debatten her i dag? Skulle den ikke være kommet for lang tid siden, så vi kunne have taget en debat om den?

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Jeg synes ikke, der er noget i vejen for, at det er taget med i regeringens årlige redegørelse. Jeg så ikke noget dramatisk i den der kritik. Nogle i OSCE har haft den opfattelse. Andre i OSCE har en anden opfattelse. Jeg kender f.eks. mange i organisationen, der hylder Danmark, fordi vi lægger så stor vægt på ytringsfriheden, og som mener, at den kritik, der måtte være af, at vi behandler vores etniske minoriteter forkert her i landet, er helt ude i skoven. Så jeg ser ikke noget forkert i det her. Det er blevet taget med i regeringens redegørelse, og nu får vi debatten om det i dag. Det er gået lige efter bogen.

(Kort bemærkning).

Jens Christian Lund (S):

Jeg vil gerne sige, at jeg synes, der var mange gode ting i talen fra Venstres ordfører, men det er også uforståeligt for mig, at Venstres ordfører kan lade være med at tage debatten om problemerne øst og vest for Wien, for det er jo klart, at der er kommet mere kritik af den vestlige verden. Vi bør være modtagelige over for den kritik.

Jeg tror ikke, jeg behøver at forklare ordføreren om en række af de mangler, som vi bliver beskyldt for i Vesten, både med valg, retssikkerhed osv. Og som hr. Frank Aaen orienterer om, går der lang tid, inden kritik kommer ud. Det havde passet fint, hvis Venstres ordfører også havde taget det med her og var kommet med en kommentar til det.

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Hvis jeg havde taget det med, havde jeg jo skuffet hr. Jens Christian Lund, for så var der ikke noget at kommentere.

Jeg synes som sagt, at det er rimeligt, at man tager tingene med i den årlige redegørelse, og at vi så får en debat her i Folketingssalen. Der er jo ikke noget dramatisk i det der. Jeg har ingen forståelse for en eventuel kritik af retssikkerheden i Danmark, det er jeg helt uforstående over for. Men vi tager det jo op, når nu vi har den årlige

debat her, og så er der anledning til at debattere det i dag eller senere, hvis der måtte være noget at komme efter.

Kl. 13.15

(Kort bemærkning).

Jens Christian Lund (S):

Nu mener jeg ikke, jeg talte om retssikkerheden i Danmark, jeg talte om kritik af nogle andre ting omkring Danmark, som hr. Frank Aaen havde draget frem.

Men vil Venstres ordfører ikke acceptere, at der er mange lande, der ser kritisk på Vesten i dag, meget mere kritisk end nogen sinde med hensyn til retssikkerhed og valg i nogle lande og med hensyn til håndtering af fanger forskellige steder, noget, som virkelig ville have fået os op på mærkerne, hvis det havde været i et østeuropæisk land? Vil Venstres ordfører ikke godt kommentere det og bare sige, at det også er væsentligt, at vi gør tingene ordentligt i Vesten?

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Selvfølger det væsentligt. Der skal gælde de samme standarder øst og vest for Wien, det er vi fuldstændig enige om. De ting, der er til debat, bliver jo netop debatteret. F.eks. er spørgsmålet om fangerne på Guantánamo et tilbagevendende tema i vores årlige debatter, så det bliver jo netop debatteret. Det er også nogle ting, der er bragt op i regeringskredse. Så jeg er helt enig med hr. Jens Christian Lund om, at der er samme standarder øst og vest for Wien.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det undrer mig, at hr. Kristian Pihl Lorentzen sagde, at nogle kritiserer, og andre ikke kritiserer. Er hr. Pihl Lorentzen ikke enig i, at når en ambassadør, som er ansvarlig for det her i OSCE, kritiserer Danmark virkelig skarpt for, at det er gået tilbage med integrationen og retssikkerheden for minoriteter, specielt muslimske minoriteter i Danmark, så er det ikke en hvilken som helst person, og at man ikke bare kan sige: Nå, det ophæves så af, at der er nogen – jeg ved ikke hvem, for det var uspecificeret i det, hr. Pihl Lorentzen sagde – der siger, at Danmark gør mange gode ting.

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Selvfølger skal vi da kigge på det, når der kommer sådan en kritik fra en international organisation. Det gør vi så også, det er jo netop det, der er pointen. Der er ikke skjult noget som helst. Men der er ikke sket noget forkert, ved at regeringen ikke prompte indkalder Folketinget til et ekstraordinært møde og debatterer det her. Det er foregået lige efter bogen, som jeg ser det. Nu har vi en redegørelsesdebat i dag, og der skal jo også være noget at debattere i den, og det er der jo så heldigvis.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det er klart, at det selvfølgelig bliver en mere voldsom debat, når der går 8 måneder, fra der kommer en kritisk rapport og til, at der så rent faktisk kommer et eller andet svar på den.

Men hvad skal Danmark gøre efter hr. Kristian Pihl Lorentzens mening som konsekvens af den rapport? Hvor er det, vi skal ændre vores lovgivning?

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Jamen vores lov er i fuld overensstemmelse med alle internationale regler, så hvis det er udlændingeloven, fru Anne Grete Holmsgaard siger til, finder jeg ingen anledning til at ændre den. Vi fører en fast og fair udlændingepolitik, og det håber jeg vi bliver ved med i årene fremover.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg er fuldstændig klar over, at jeg meldte mig for sent. Det gjorde jeg for at se, om debatten var afsluttet.

Jeg synes alligevel, det er utroligt, at ordføreren kan sige det, han siger. Jeg synes i virkeligheden, det er ikke at tage OSCE-arbejdet alvorligt, hvilket jeg ved ordføreren gør. Det kan jo ikke nytte noget, at vi lader som ingenting. Så snart det går ud over os, er vores svar: Der er ikke noget at komme efter. Vi har en fast og fair udlændingelovgivning, men så enkelt er det jo ikke.

Men det, der er interessant, hvis man er optaget af OSCE, er, at når der kommer en fra OSCE, som er en officiel ambassadør i det her, så siger vi simpelt hen bare: Det er helt i orden, der er ikke noget at komme efter.

Mener man virkelig, man tager det internationale arbejde og dialogen alvorligt, når man kan sige det, som ordføreren siger?

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Jeg mener, Danmark er et skoleeksempel på, at vi tager den internationale dialog alvorligt. Jeg vil overlade det til udenrigsministeren at svare på, hvordan det konkrete forløb har været omkring den rapport, der er kommet, men det er fortsat min opfattelse, at Danmark overholder alle internationale regler og konventioner også i vores udlændingepolitik. Det er en politik, der er demokratisk vedtaget i et demokratisk land, der holder demokratiske valg. Det skal vi lige holde fast i. Vi kan godt se på det, hvis nogen ser på os med kritiske øjne, men det giver da ikke automatisk anledning til, at vi ændrer vores politik.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg tror såmænd gerne, vi overholder de formelle regler, men det er jo ikke det, det handler om. Det, det handler om, er, at vi sidder i OSCE og en lang række andre sammenhænge og vedtager, at det ikke er ligegyldigt, hvilken sprogbrug politikerne har. Det er altså ikke ligegyldigt for konflikter, der opstår i landet, hvordan mindretallene føler sig etc. Men det er jo sådan set der, kritikken mod Danmark er, og det er den, vi sidder fuldstændig overhørig.

Kl. 13.20

Synes hr. Pihl Lorentzen ikke, at det er lidt betænkeligt, når han står der og siger, at det er så vigtigt med alt det der arbejde – han lægger selv et stort arbejde i det, det skal jeg senere kreditere ham for – at vi slet ikke vil tage nogen af de udtalelser alvorligt, bare nogen af dem?

(Kort bemærkning).

Kristian Pihl Lorentzen (V):

Jeg synes ikke, fru Lone Dybkjær kan sige, vi ikke tager det alvorligt. Det bliver jo læst og set og debatteret her i landet, og sådan er det med internationale fora. Det, vi får fra sådan nogle internationale fora, er til inspiration for arbejdet bl.a. her i Folketinget og i regeringen, men det er jo her, reglerne vedtages. Sådan er karakteren af internationalt arbejde. De danske love vedtages ikke uden for landets grænser, men det forhindrer jo ikke, vi har en aktiv udenrigspolitik, hvor vi har en stærk dialog med andre fora.

Det er det, vi også har i den her sag, men som sagt overlader jeg trykt til udenrigsministeren at forklare lidt mere om, hvordan den dialog har været, for jeg er sikker på, at den har været lige efter bogen.

Første næstformand (Svend Auken):

Så siger vi tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken, og den næste er hr. Jens Christian Lund.

Jens Christian Lund (S):

Sidste år markerede vi OSCE's 30-års-fødselsdag. Da slog vi fast, at Socialdemokraterne fortsat ser et behov for den organisation – og det gør vi også i år. OSCE har mange store opgaver, men den største er fortsat at arbejde for fremme af demokrati, frie valg og menneskerettigheder. Organisationen yder også bidrag til terrorbekæmpelse, forhindring af våbensmugling, strafretssystemer, modvirkning af menneskehandel og seksuel udnyttelse af børn.

Vi anerkender, at Danmark på en række konferencer har gjort en stor indsats på nogle demokratiske kerneområder som mediefrihed, retsstatsprincipper, demokratisering og parlamenternes rolle i et demokrati.

Jeg vil dog ikke undlade at nævne nogle ting, som kunne have været gjort bedre. Sidste år talte jeg om Albanien og fremdrog et eksempel, hvor jeg syntes at Danmark havde svigtet, da Albanien bad om hjælp. Nu har jeg erkendt, og regeringen har også erkendt, at det var en fejl, og regeringen har nu gjort noget ved det. Det er selvfølgelig positivt, men det var ikke godt nok.

Jeg kan heller ikke helt lade være med at nævne Ukraine. Under den orange revolution i Ukraine var vi alle begejstrede i Europa. Nogle var så begejstrede, at jeg nok vil sige, at de satte deres neutralitet over styr. Men nu er det blevet hverdag i Ukraine. Har Vesten virkelig ydet nok til, at det system, som de fik, blev bakket op, så de fik et blomstrende demokrati? Jeg er sikker på, at befolkningen i Ukraine ikke oplever det.

Der er givetvis nogle, der ikke finder OSCE så vigtig, som vi gør, og der vil nok komme en ordfører herop og sige det. Derfor vil jeg sige, at man burde tænke over, at der er 56 meget forskellige medlemslande med forskellige baggrunde og kulturer, som virkelig får meget ud af det. Det er en fremragende platform til en åben og direkte dialog mellem landene i Europa, Nordamerika, Kaukasus og Centralasien. Det er

også et fremragende sted til debatter med nye demokratier såsom Rusland.

Den mest kendte og markante rolle for OSCE er selvfølgelig valgobservationen. Personligt har jeg deltaget i seks valgobservationer i vidt forskellige lande som Albanien, Hviderusland, Bosnien, Ukraine, Serbien og Montenegro og skal i næste måned til Armenien.

Lad mig sige her: Jeg er en af dem, der rejser meget – hvis der er nogle i pressen, der nu vil komme efter mig – men jeg mener, det er utrolig væsentligt, at vi rejser rundt, for det er det, der giver tilltroen til valgresultater rundtomkring i verden. Det giver forståelse for demokratiet og accept, at politikere og embedsmænd fra andre lande, også vi her fra Vesten, kan komme til deres lande. Effekten af en valgmission er langt større end mange andre misforståede operationer for at skabe demokrati.

Det ærgrer mig, at der har været kurrer på tråden mellem ODIHR- og PA-delen af OSCE, og der mener jeg at Danmark må være meget aktiv i at sørge for, at de kurrer forsvinder, for det er helt afgørende, at vi blandt valgobservatørerne har parlamentarikere fra demokratiske lande. Uanset om vi kun er der i kortere perioder, er det os, der med vægt kan forklare om valg og om demokrati.

Embedsmændene og specialisterne er også afgørende og kan naturligvis slet ikke undværes. Derfor skal begge parter acceptere hinanden. Vi skal altid tage imod kritik af os, det er Venstre ikke vild med, men jeg synes, det er vigtigt, at vi gør det, også parlamentarikere.

Kl. 13.25

Nogle parlamentarikere, naturligvis ikke de danske, gør det efter min mening ikke godt nok, når vi er ude. Vi skal vide, at når vi er ude som valgobservatører, er det lange arbejdsdage. Det kan være op til 24 timers uafbrudt arbejde. Vi er nødt til at deltage i alle briefinger og møder med de lokale politikere, og vi skal udarbejde ordentlige rapporter til OSCE og til de nationale parlamenter.

Så vil jeg i modsætning til de udmærkede ting, Venstres ordfører sagde, nævne debatten om problemerne øst og vest for Wien, for der er klart i OSCE en debat om dem. Det kom jo ikke mindst til udtryk efter valget i Hviderusland. Jeg er helt enig med Venstres ordfører om, at det ikke var et frit og fair valg, men der var noget debat.

Man hævdede, at når russerne er specielt på stikkerne om organisationens rolle, er det, fordi

de er bange for at blive kontrolleret ved deres valg til Dumaen. Det kan da godt være, men jeg tror virkelig, at der i mange lande er et indtryk af, at menneskerettighederne og demokrati i Vesten ikke har det så godt, som vi har gjort det til i mange år. Vi var jo i USA under valget, og vi må erkende, at hvis det valg var blevet gennemført i et østeuropæisk land, havde vi haft de store kuglepenne fremme og skrevet om det. Det er helt afgørende, at de vestlige lande lever op til de demokratiske rettigheder, menneskerettighedernes beskyttelse og retsstatens kvaliteter.

Det seneste år har, må vi erkende, været på dette idealbillede. Selv om jeg erkender og er enig med Venstres ordfører om, at Danmark på mange områder opleves som et idealbillede, er der også en række ting her. Nu blev der i debatten med Venstres ordfører nævnt rapporten, som er udarbejdet af OSCE, og det er klart ikke acceptabelt, at den kommer så sent. Det er klart ikke acceptabelt, at vi bare skyder det væk og siger, at de, der har øvet kritikken, ikke har forstået på det. Vi må tage kritikken alvorligt.

Jeg vil godt her tage en lille sag frem, som er vigtig for den måde, vi bliver betragtet på. Vi var sammen i Hviderusland, mange af os, for at se valget, og vi var enige om, at det ikke var fair og frit. Men vi mødte utrolig mange mennesker, som sagde, at de gerne ville have et demokrati. Det var specielt de veluddannede, læger, lærere, sygeplejersker og forskere. Mange af dem gav udtryk for, at de meget gerne ville til Danmark i en periode, indtil demokratiet kom.

En af dem har taget konsekvensen og er flygtet til Danmark. Lad mig sige her, at den pågældende ikke har oplevet, at det at komme til Danmark var at komme til et frit demokrati. Den pågældende har været anholdt, den pågældende risikerer at blive smidt ud og sendt tilbage til det Hviderusland, som hun kommer fra. Er vi ikke lidt naive, hvis vi tror, at hun bare bliver taget imod med åbne arme, når hun kommer tilbage? Vi er nødt til at acceptere, at der også er kritik af den måde, vi gør tingene på i Danmark.

Det er helt afgørende for os i Vestjylland, da hun har en lægelig uddannelse, og da vi mangler ca. 207 læger, at vi får sådan nogle som hende.

Med den baggrund, jeg havde, før jeg kom i Folketinget, er det vel ikke uforståeligt, at jeg også nævner den militære dimension. Som tidligere garnisonskommandant har jeg været dybt involveret både i CFE-traktaten og Wiendokumentet, og jeg forstår godt, at der er mange, der

spørger: Hvad er det nu for noget? Jeg kan imidlertid garantere for, at alle landets garnisonskommandanter og deres ansatte gør deres yderste for at leve op til CFE-traktaten. En inspektion ved en garnison er hårdt, men positivt arbejde. Det er min klare opfattelse, at både de inspicerede og de, der inspicerer, virkelig får udbytte til gavn for freden.

Jeg har også prøvet at være vært for en aktivitet inden for Wientraktatens område. Jeg kan garantere alle her i Tinget for, at alle deltagere fik lært noget – ikke af mig, men bl.a. af vore værnepligtige og de øvrige soldater, der med typisk dansk naturlighed fik sat demokrati, menneskerettigheder, tillid og sikkerhed ind i en forståelig ramme. Det er jeg enig i.

OSCE yder et stort bidrag. Jeg er enig med Venstres ordfører om, at feltmissionerne gør underværker. Og jeg må som tidligere officer stryge baretten i respekt for deres indsats.

Så kan vi diskutere: Kan OSCE erstattes af en anden organisation? Her er svaret: Nej, det kan den ikke. Men der er behov for, at de forskellige organisationer supplerer hinanden på en koordineret måde, så vi undgår overlap og opnår maksimal udnyttelse af ressourcerne.

Afslutningsvis til ministeren: Det er ikke så ringe en redegørelse endda.

Kl. 13.30

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren. Og så går vi videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er hr. Morten Messerschmidt.

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg tror, at det er symptomatisk med hensyn til organisationen OSCE, at hvis man går ud på gaden og spørger et udsnit af den danske befolkning, hvad OSCE egentlig laver og beskæftiger sig med, og hvad pengene bruges til, så vil det være meget få mennesker, der egentlig vil være i stand til at give et fyldestgørende svar. Jeg tror, at OSCE er omgærdet af en vis aura, som gør, at det næppe er ret mange, der beskæftiger sig med organisationen i dybden.

Jeg synes egentlig, at den her datodebat, som er forårsaget af de tidligere ordførere og spørger, vidner meget godt om den lidt tågede tilstand, som OSCE befinder sig i. For så vidt jeg erindrer, var det helt tilbage i november sidste år, at rapporten kom frem, godt nok i klassificeret forstand, men i hvert fald så vi medlemmer af OSCE's Parlamentariske Forsamling fik ad-

gang til den. At der så pludselig kan opstå en debat om, at det først skulle være nu, vi havde adgang til den, virker noget besynderligt.

Men på trods af at OSCE måske ikke er det mest folkelige organ, det organ, der har den største opmærksomhed i pressen, er der naturligvis ingen tvivl om, at de emneområder, som OSCE beskæftiger sig med, de ting, som OSCE diskuterer, er af meget stor relevans. Det er klart, at ting som terrorbekæmpelse, bekæmpelse af illegal våbenhandel, våbensmugling, spørgsmål om retssystemer, spørgsmål om demokrati, menneskerettigheder, trafficking, er helt centrale spørgsmål, som nødvendigvis må have et internationalt islæt, som nødvendigvis må finde sine løsninger i internationale fora, fordi de her modbydelige sager og kriminelle handlinger jo netop foregår over meget store strækninger.

Der er da heller ingen tvivl om, at en lang række forskellige organisationer tager de her ting meget alvorligt. I næste uge har Europarådet en samling i Strasbourg, hvor en række af de her ting netop er på dagsordenen. Og vi ved, hvordan FN både i Sikkerhedsrådet og i sin parlamentariske forsamling og i andre komiteer også arbejder med de her sager. Man må jo altså spørge, hvor mange organer der skal til for at kunne løse de her problemer, og om ikke man i virkeligheden burde fokusere arbejdskraften på nogle enklere eller på nogle færre organer.

Når det så er sagt, vil jeg pege på to forhold, som klart udgør en fordel for OSCE. Der er først medlemskredsen. Jeg tror, det var den socialdemokratiske ordfører, som tidligere var inde på, at medlemskredsen i OSCE er noget ganske særligt sammenlignet med eksempelvis Europarådet. For det er jo sådan, at en lang række østkaukasiske lande er med i kredsen af OSCE-landene, lige så vel som samarbejdet strækker sig over Atlanterhavet. Og det er noget ganske særegent, som er godt.

Det er klart, at vi har en stor interesse i at holde de her lande sammen, særlig i en tid, hvor vi jo oplever, at Rusland udøver en større og større pression, forsøger politisk at presse sig ind i flere og flere lande i Østeuropa. Og der er det klart, at vi i Vesten har en interesse i at fastholde et organ, der kan have en fast og kontinuerlig dialog med de lande i Øst, som uvægerlig er under meget stort pres fra Moskva, det være sig både politisk og sandelig også økonomisk. Vi ved, at Rusland forsøger at trænge sig ind, at gøre sig lækker over for en lang række lande, og vi må ind-

rømme, at EU ikke har været god nok til at få aftaler i hus, at få en god, stabil dialog.

Det gælder i øvrigt også det helt aktuelle tema om energiforsyning, olie og gas, hvor Rusland i den grad anvender alle midler, både de fine og de ufine, til at skabe sig allierede øst for Wien. Derfor er det godt at have en organisation, der favner så bredt landemæssigt.

En anden ting, der er positivt ved OSCE-samarbejdet, er de valgobservationer, som også de tidligere ordførere har været inde på. Det er klart, at vi i Vesten, i Danmark som et hæderkronet, gammelt, velfungerende demokrati har en klar interesse i, at landene omkring os også er velfungerende, er stabile, har de demokratiske rettigheder og respekterer de grundlæggende frihedsrettigheder for deres borgere.

Kl. 13.35

Der er det helt afgørende, at vi som parlamentarikere og som repræsentanter for den frie demokratiske verden begiver os ud og bruger tid og ressourcer på at sige til de lande, der ikke har samme gode standarder, som vi har, hvad der er godt, og hvad der er skidt. De skal både huskes på, hvor det er, de laver nogle fejl, og hvad det er, der skal rettes, men vi skal også rose de ting, de fremskridt og de viljer, der virkelig er i de her lande, til at få en mere demokratisk styreform, og vi skal sige, at det er de rigtige skridt fremad, de tager.

I Europa generelt oplever vi jo i øjeblikket om ikke et jerntæppe så i hvert fald et filtæppe, der er ved at blive foldet ud over kontinentet. Det er jo sådan, at EU med sin stadig mere statslignende dannelse med en forfatning, med en domstol, der i højere og højere grad beskæftiger sig med menneskerettigheder, med en mere og mere centralistisk organisering helt åbenlyst overtager de kompetenceområder, som tidligere lå i både OSCE, Europarådet og andre steder.

Det er klart, at når man har en medlemskreds på 27 lande i EU, for hvem det fremover er naturligt at tale menneskerettigheder og tale demokrati i en EU-kreds snarere end i en kreds, der favner alle Europas lande, så må de lande i Europa, som ikke er med i EU, føle sig forladt.

Det er klart, at der vil være en politisk, en ressourcemæssig, en demokratisk fokusering på EU-landene fra EU-landenes side, netop fordi det nu er EU, som favner de her områder. Der skal ikke herske nogen tvivl om, at vi i Dansk Folkeparti ser med meget stor bekymring på den opbygning af et agentur for grundlæggende rettigheder i EU, som helt uvægerlig vil tage fo-

kus væk fra OSCE-samarbejdet og fra Europarådssamarbejdet, når netop det handler om menneskerettighederne og de grove menneskerettighedsovertrædelser.

Hvor er det, de grove menneskerettigheds-overtrædelser finder sted? Er det i EU's medlemskreds på 27 lande? Nej, det er det ikke. Det er jo netop i de lande, som EU i øjeblikket er ved at lade i stikken, og det er et meget stort og alvorligt problem, og jeg synes, at flertallet her i Folketingssalen skylder både danskerne, europæerne, men i særdeleshed østeuropæerne, som ikke har kinamands chance for at komme med i EU i nær fremtid, at vi tager den debat, at vi tager det alvorligt.

De, der virkelig jubler, når EU fokuserer på menneskerettigheder, er ikke europæerne. Næh, vi klarer det sådan set meget godt, altså vi medlemmer af EU. De, der virkelig jubler, er naturligvis dem i Østeuropa, som ser en interesse i, at EU fokuserer så meget som overhovedet muligt på menneskerettigheder, fordi de organisationer, der så skulle fokusere på menneskerettigheder for østeuropæerne, bliver svækket.

Det er et problem, og det er vi nødt til at have en diskussion om. Dansk Folkepartis stillingtagen er i hvert fald klar. Det er et af de afgørende temaer, også i forbindelse med hele omstruktureringen af OSCE.

En anden af de ting, som jo har kendetegnet året, der er gået, har naturligvis været Muhammedsagen, hvor det for mig at se har været dybt uanstændigt at se den opførsel, som præsidenten for den parlamentariske forsamling, Alcee Hastings, har lagt for dagen. Jeg husker, hvordan en pressemeddelelse blev sendt ud i forbindelse med Jyllands-Postens tegninger af Muhammed, hvor man anklagede Danmark for at være eksponent for noget, man kalder islamofobi.

Det er altså nu kommet dertil, at OSCE, der egentlig skulle være forkæmperen for menneskerettigheder, frihedsrettigheder, herunder ytringsfrihed, begynder at anklage lande, som tør tage ytringsfriheden alvorligt, tør bruge ytringsfriheden, på trods af at den er under pres, tør udfordre de formørkede mænd, der tror, at religiøse rettigheder skal have lov til at stå over den ubetingede ret til at ytre sig.

Jeg tror, vi var mange, der var skuffede, da OSCE's præsident valgte at stille sig på islamisternes side og anklage dem, der er eksponenter for frihedsrettighederne, for at overtræde de re-

ligiøse rettigheder. Det var ganske enkelt usmageligt.

Kl. 13.40

Lige sådan er det naturligvis usmageligt, når man oplever de forsøg, der har været, fra bl.a. ambassadør Orhuns rapports side på at miskreditere Danmark.

Hvad er det egentlig, Danmark har forbrudt sig imod? Hvad er det egentlig, vi har gjort galt? Vi har fortalt muslimerne, at de fuldstændig tåbelige og middelalderlige regler om, at man ikke må afbilde bestemte religiøse figurer, ikke hører til i en normal verden. De hører ikke til i en moderne verden. Og insisterer man på, at sådanne tåbelige religiøse krav skal stå over ytringsfriheden, hvor går grænsen så? Hvilke andre frihedsrettigheder skal vi så knægte næste gang?

Demokratiet, ved vi, har særdeles trange vilkår i den muslimske verden. Forsamlingsfriheden eksisterer stort set ikke, og sådan kunne man tage område for område af frihedsrettigheder og remse op og se, hvordan de er fuldstændig ikkeeksisterende i den muslimske verden. Derfor var det nedtrykkende at opleve et OSCE, der stillede sig på den muslimske verdens side, som brillerede med flagafbrænding og nedbrænding af danske ambassader.

Med de ord vil jeg sige, at regeringen har fremlagt en for så vidt meget sober redegørelse. Jeg må indrømme, at jeg er lidt skuffet over, at man ikke er gået hårdere til OSCE netop i Muhammedsagen. Jeg synes, man skulle have sagt til hr. Alcee Hastings, at det er usmageligt, at man ikke anklager den islamiske fundamentalisme, der står bag det her angreb på ytringsfriheden. Jeg synes, man skulle være gået hårdere til OSCE. Men ser man bort fra det, vil jeg takke for redegørelsen, som overordnet set er god.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren. Der er ikke nogen, der har bedt om korte bemærkninger, så vi går umiddelbart videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er fru Pia Christmas-Møller. Værsgo.

Pia Christmas-Møller (KF):

Som replik til det sidste, den forrige ordfører var inde på, må jeg lige minde hr. Messerschmidt om, at der faktisk blev reageret på den danske delegations vegne på Alcee Hastings' melding i Muhammedsagen. Så det er ikke korrekt, at der ikke blev taget skridt i den konkrete situation.

Der er allerede nu blevet sagt meget om regeringens redegørelse. Jeg vil også kvittere for, at vi har fået en god, sober redegørelse, som giver et udmærket overblik over de forskellige opgaver og udfordringer, som organisationen arbejder med netop i disse år.

OSCE's helt overordnede opgave består jo i at fremme fred og sikkerhed, demokrati, menneskerettigheder, retsprincipper og god regeringsførelse. Og det er med stor tilfredshed, at jeg kan notere, at den danske regering har arbejdet målrettet for at fastholde organisationens fokus på netop disse grundlæggende opgaver.

Vi Konservative vil gerne benytte denne lejlighed til at opfordre til, at man fortsat står fast på denne kurs. Organisationens berettigelse er at finde i disse grundlæggende værdier, simpelt hen. Hvis vi accepterer en udvanding af både værdierne og af aktivitetsfeltet i form af for stor spredning, ender det hele med, at organisationen bliver en løs snakkeklub, som ingen tager alvorligt. Den åbne dialog er og skal være det primære redskab i kampen for at omsætte de fælles og bærende værdier til konkret praksis.

Konkret har OSCE søgt at fremme disse værdier gennem bl.a. 18 feltmissioner, hvor ca. 3.000 medarbejdere yder en praktisk indsats i dagligdagen, bl.a. gennem forebyggelse og bilæggelse af konflikter og genopbygning samt via valgobservationer.

OSCE's rolle i valgobservationer er en selvstændig og meget vigtig funktion, som desværre har været under pres i de seneste år, ikke alene fra andre aktører som Europarådet og Europa-Parlamentet og heller ikke alene på grund af interessekonflikter internt i medlemskredsen med Rusland i spidsen, men desværre også på grund af intern uenighed mellem OSCE's kontor for demokratiske institutioner og menneskerettigheder, det såkaldte ODIHR, og samme organisations parlamentariske afdeling, såkaldte Parliamentary Assembly.

Jeg har med glæde noteret, at det er et selvstændigt budskab i regeringens redegørelse, at man fra dansk side lægger vægt på det potentielle, der ligger i OSCE's parlamentariske afdeling, og at man aktivt søger at fremme et tæt samarbejde mellem regeringsdelen og den parlamentariske del i OSCE. Det vil jeg gerne virkelig stærkt opfordre til at man fortsætter med. For der er behov for at se mulighederne i et konstruktivt parløb, og det er af stor betydning for også fremover at have både troværdighed, styr-

ke og gennemslagskraft i valgobservationsopgaven.

Kl. 13.45

Derfor må man hurtigst muligt finde frem til en fælles forståelse af samarbejdsaftalen fra 1997, sådan som den blev indgået her i København. Det spanske formandskab er nu gået aktivt ind i forsøget på en løsning af konflikten. Det er godt. Der har været et vellykket, i hvert fald positivt, møde mellem præsidenten for OSCE Parliamentary Assembly, Göran Lennmarker, og den spanske udenrigsminister, Moratinos, den 6. marts. Moratinos har udpeget en ambassadør som en slags mægler i konflikten.

Vi afventer med forventning forløbet af valgobservationen i Armenien her i maj. Det må ligesom være prøvestenen for, om vi er inde i en god proces, og om vi er på rette spor.

OSCE blev som organisation født i og ud af en brydningstid, og nu kan man sige, at organisationen i sig selv er i en brydningsfase. Det er helt afgørende for organisationens fremtid, at den kommer helskindet igennem, at den kommer igennem som en helstøbt organisation, der kender sit mål og sit omdrejningspunkt. Uden det vil perspektivet for OSCE smuldre.

At vi er mange både demokrater på tværs af partiskel og borgere på tværs af landeskel og verdensdele, der er afhængige af, at der er en god dialog på tværs af landegrænser, på tværs af historiske grænser, på tværs af historiske interesser, på tværs af et land, er hævet over enhver tvivl set med mine øjne. Derfor har vi alle sammen, når det kommer til stykket, en grundlæggende interesse i at bidrage til, at organisationen OSCE, både for så vidt angår regeringsdelen og for så vidt angår den parlamentariske del, får en succesrig fremtid.

Her må man holde fast i det, der er kerneopgaven, og ikke lade sig mislede af kortsigtede hensyn og interesser.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nu har vi jo en af OSCE's parlamentariske forsamlings ledere blandt os på talerstolen i øjeblikket. Er det ikke korrekt, at OSCE's parlamentariske forsamling og OSCE's almindelige virke er gennem debat at sørge for, at ting kommer frem i lyset, og at det kan diskuteres, om de er rigtige eller forkerte? Og synes fru Pia Christmas-Møller ikke på den baggrund, det er mærkeligt, at en vigtig rapport fra OSCE om, hvor-

dan muslimer bliver behandlet i Danmark, holdes væk fra offentligheden i 8 måneder?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg kan fuldt ud bekræfte, at det er et afgørende værktøj i OSCE's arbejde, hvad enten det er på regeringssiden eller i den parlamentariske afdelings regi, at diskutere, at debattere, at føre dialog. Dialogen er det primære værktøj. Det sagde jeg allerede i mit indlæg, så allerede der kunne hr. Frank Aaen få det bekræftet.

Når regeringen har håndteret den her rapport, som man har, så er det fuldstændig efter kutyme, fuldstændig efter de forskrifter, der tilskikkes, at det har været fortroligt materiale, som man så har bedt om at få hævet forud for denne her debat, så man netop kunne få diskussionen.

Hr. Frank Aaen, som jo er medlem af vores delegation, kunne i sin egenskab af dette have bedt om, at det klassificerede materiale var blevet offentliggjort allerede for de der 7-8 måneder siden. Vi har i vores delegation her i Folketinget haft materialet til rådighed siden den 6. november sidste år.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Ja, lige præcis det er jeg ved at få undersøgt, for jeg kan ikke finde det på Folketingets hjemmeside. Så jeg må sige, at skulle den være omdelt til nogle, så er det i hvert fald sket så fortroligt, at det er meget vanskeligt at finde den.

Jeg har det jo bare sådan, at hvis man kritiserer et land for ikke at overholde menneskerettighederne eller for, at det ikke gør, hvad det kan for at inddrage mennesker, så bør man selvfølgelig tage en åben debat om det. Derfor kan jeg slet ikke forstå, at fru Pia Christmas-Møller, som ellers jo gerne vil bruge OSCE i forbindelse med andre landes problemer, her siger, at det er i orden, at vi i Danmark gemmer problemet væk, så ingen kan se det i 8 måneder. Er det ikke en fejl?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg mener ikke, der har været gjort forsøg på at gemme problemet væk. OSCE har fremsendt den her rapport, hr. Frank Aaen kunne i egenskab af at være medlem af delegationen have bedt om at få den offentliggjort, så man kunne få fjernet klassifikationen. Det er en sag for sig.

Indholdet i rapporten – jeg ved, at udenrigsministeren vil komme tilbage til det – er jo rent faktisk på mange punkter en anerkendelse af Danmarks håndtering af forskellige racer og lignende. At der så er nogle punkter undervejs, hvor man er uenig i den udlændingepolitik, vi fører i Danmark, er så en anden sag.

Men det korte af det lange er, at de såkaldte rekommandationer i rapporten er én lang opremsning af ting, man egentlig opfordrer Danmark til at fortsætte med. Så jeg kan simpelt hen ikke se baggrunden for den anklagende attitude, som hr. Frank Aaen giver udtryk for her.

Kl. 13.50

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken med fru Lone Dybkjær.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg har nu på mit partis vegne haft lejlighed til at deltage i OSCE-arbejdet i knap 2 år, og det er selvfølgelig den parlamentariske del af det. Det er på basis af det og på baggrund af læsning af redegørelser og det øvrige arbejde i OSCE, at jeg godt vil komme med nogle refleksioner over, hvordan vi kan gribe det her an. Først vil jeg forholde mig til ministerens redegørelse og senere til OSCE-parlamentet.

Jeg har fire punkter til ministerens redegørelse.

For det første vil jeg sige, at det sådan set er en meget lakonisk redegørelse. Jeg vil sige – det er en ros til embedsmændene – at den er ret embedsmandsagtig, og sådan skal det jo være, når embedsmænd skriver, og det er ikke fornærmende ment. Jeg vil bare sige, at det er en rimelig lakonisk fremstilling af, hvad der er sket. Der er ligesom ikke så frygtelig meget saft og kraft i det, til trods for at man selvfølgelig godt mellem linjerne kan læse, at der må være foregået – det håber jeg da – en vis dramatisk meningsudveksling på nogle af de møder, man har haft, hvor man ikke er nået frem til nogen resolutioner.

Man kan sige, at topmålet af det lakoniske er, når man beskriver den rapport om Danmark, der er udarbejdet. Det kan næsten ikke fremstilles i mere neutrale vendinger, men vi har jo allerede været inde på det, så det skal jeg sådan set ikke komme mere ind på.

Det andet, jeg vil nævne, er, at jeg synes, at det er en fantastisk tilbageskuende redegørelse. Det er i det store og hele året der gik, men det er

ikke ret meget om året, der kommer, og det skal jeg vende tilbage til.

Det tredje er jo, at rapporten meget pænt oprems, hvad Danmark har gjort. Der er en lind strøm af dansk indsats. Man vil prøve på at komme tilbage til de egentlige kerneopgaver i OSCE, når man er færdig med effektivitetstiltagene. Det er jo o.k. Så vil man sætte fingeraftryk på strafferetsbeslutningen, og man vil have fokus på de kønsrelaterede spørgsmål. Der skal jeg selvfølgelig takke for, at det er nævnt, at man virkelig vil det. Man må sige, at også embedsmændene kan ordene og efterhånden ved, at det nok bør stå i en redegørelse til Folketinget. Og så er der nogle andre ting.

Jeg nævnte sidste år i mit indlæg, at jeg synes, at man skulle have mere fokus på medierne. Jeg må konstatere, at det ikke rigtigt indgår, og derfor vil jeg selvfølgelig spørge til, om det er noget, man vil tage op.

Men i relation til det her synes jeg, at man mangler en smule saft og kraft og en beskrivelse af, hvorfor det er vigtigt, at vi fortsat har OSCE. Vi er jo mange, ligesom ministeren selv, der har deltaget i forskellige internationale forsamlinger. Det er FN, det er Ministerrådet, og det er for mit vedkommende også Europa-Parlamentet etc. Det, jeg synes man mangler, er: Hvad gør OSCE til noget særligt, og hvad skal der særligt sættes på? Jeg tror sagtens, at man kan sige det. Jeg gætter på, at analysen – ligesom også andre ordførere har været inde på – er, at det er 56 lande, og at det er et unikt forum. Men en hel del af det, man beskæftiger sig med i det unikke forum, beskæftiger man sig også med andre steder, og man kan så spørge, om et udgangspunkt andre steder, f.eks. EU, ikke kunne være lige så relevant. Jeg tror stadig på OSCE – det skal ikke være det – men jeg synes, at vi mangler at nævne det, der skulle være saften og kraften.

Jeg ville som det fjerde punkt foreslå, at vi gjorde redegørelserne mere fremadrettede. Vi har jo – det er selvfølgelig dateret den 5. februar – fået det spanske formandskabs program og prioriteter. Jeg er ikke klar over, om det kommer så sent, eller om vi bare får det så sent, eller hvornår man egentlig begynder det her formandskab.

Nu ved vi fra oplysninger, at det er Finland, der har det næste formandskab. Hvornår får de formandskabet? Hvornår begynder de arbejdet osv.? Jeg siger ikke, at ministeren skal kunne svare på det i dag – hvis der er nogen, der kan hjælpe med det, vil det jo være fint – men ellers

kan vi tage en diskussion om det og måske spørge: Kan vi allerede f.eks. i oktober måned tage en OSCE-debat, i stedet for at vi har den nu her retrospektivt? Kan vi få en fremadrettet debat om, hvad det finske formandskab vil lægge vægt på, og hvad det danske medlemskab og den danske minister vil lægge vægt på?

Kl. 13.55

I hvert fald må vi konstatere, at når vi har det nu, er det en tilbageskuende redegørelse. Jeg synes, det er o.k., at vi får en redegørelse for året, der gik, men jeg synes måske ikke, at det som parlamentariker er så tilfredsstillende bare at stå og forholde sig til det bagudvendte, men snarere, at man forholdt sig til det fremadrettede.

Det siger jeg også, fordi jeg nu kommer til mit andet hovedpunkt, nemlig den parlamentariske forsamling. Jeg synes, det er vigtigt og godt, at også ministeren lægger vægt på det samspil, der er mellem ministrene og det parlamentariske arbejde. Men netop ved, at det blev fremadskuen- de arbejde, kunne man måske også få mere substans fra dansk side eller fra andres side på møderne, hvis det havde karakter af noget mere fremadrettet i samspil med ministrene.

Hvis man kigger på de generelle vintermøder – dem har jeg haft lejlighed til at deltage i – må man altså sige, at der er mange resolutioner, også på sommermøderne, altså på årsmøderne, men der laves jo mange resolutioner andre steder. Nu har jeg, som de fleste her ved, været med i Europa-Parlamentet, og der startede man med alle mulige resolutioner. Man spurgte sig selv, hvad det kunne føre til. Nu er det europæiske samarbejde blevet meget forpligtende, men jeg synes, at man starter lidt på at lave den samme type resolutioner i OSCE. Det er ikke dårlige resolutioner, men man kan bare spørge sig selv, hvad der kommer ud af dem.

Med det vil jeg sige, at jeg tror, at vi skal prøve at tage de der resolutioner lidt mere alvorligt. Det kan også være, at det er os, der deltager i det, der skal tage de resolutioner lidt mere alvorligt. Men jeg synes ikke, at det er så tilfredsstillende, at man bare sidder der og vedtager dem. Under alle omstændigheder er der indimellem lidt langt mellem snapsene på de møder, og det tror jeg alle, der deltager i dem, kan skrive under på. Vi sidder der pligtskyldigst alligevel, men indimellem er det altså ikke alt for interessant for slet ikke at tale om morsomt, men det ville måske også være for meget forlangt.

Så skal jeg komme til rapportørens særlige indsats, og jeg vil gerne bruge det – det er ikke

ment som en kritik af rapportøren – som en illustration af spørgsmålet om, hvorvidt det er de rigtige emner, vi tager op. Rapportøren tager energisikkerheden og Hviderusland op for at gøre det kort. Der er jo ingen tvivl om, at energisikkerheden er et vigtigt emne, men man må også sige, at energiforsyning, energisikkerhed og alt det diskuterer vildt i EU, og der bruges meget tid på det mange forskellige steder i EU, og nu tager vi altså også fat i den her parlamentariske forsamling i OSCE.

Man kan sige, at ja, det skal vi tage op, for det er det eneste sted, hvor de lande, der ikke er med i EU, har en mulighed for at ytre sig og gå ind i en dialog. Der ved jeg så ikke, om vi er fokuserede nok. Hvis argumentet er, at alle de lande ser det her som en chance for at komme ind, er det jo et udmærket argument. Men så synes jeg, det kan føre til, at vi spørger os selv: Vi har så mange mødesteder, os, der kommer fra Danmark og en række af de vestlige lande og fra EU som helhed, nu med 27 lande, og tager vi så de rigtige emner op i den her sammenhæng, og lader vi os for lidt diktere af, hvad de andre lande vil? Nu ser jeg væk fra kerneområderne, det skal jeg lige vende tilbage til. Har vi en dagsorden, der er tilstrækkelig fokuseret? Og kunne vi på en eller anden måde få en debat om det? Det synes jeg ville være tilfredsstillende, og det kunne man måske gøre, hvis man havde en lidt mere fremadrettet debat.

Så skal jeg komme til det sidste punkt, kernepunkterne. Det fremgår jo også af ministerens resumé, at det stadig er nogle meget vigtige kernepunkter at vejlede de nye demokratier i forfatning, politi, dommere og alt det der. Der er ingen som helst tvivl om, at det er utroligt vigtigt. Man kan så spørge sig selv, om den eneste ramme er OSCE-rammen.

Det, jeg egentlig kun vil sige med det her, er, at jeg synes, at vi skal prøve at snitte det til, så vi ikke har en fornemelse af, at vi render rundt og gør det samme i mange forskellige forsamlinger. Der er jo mange. Nu har jeg også lige haft lejlighed til at deltage i det der Middelhavsamarbejde, som det hedder; det er EU og Middelhavslandene, og der er det lidt af det samme.

Jeg er meget optaget af kvindespørgsmål, men jeg må også sige, at der jo er en vis tendens til, at det er de samme resolutioner, der vedtages i de forskellige fora, og det er måske der, vi kunne sætte lidt mere ind, end vi gør i dag.

Til sidst vil jeg sige – der er jeg helt enig med den socialdemokratiske ordfører, og jeg ved og-

så, at Venstres ordfører er enig i det – at valgobservationerne er utrolig vigtige, og at det er vigtigt, at vi som parlamentarikere deltager i dem. Men man kan sige, at det behøvede man selvfølgelig ikke OSCE for. Man kunne bare tage udgangspunkt i nationale forsamlinger, EU-for-samlingen, Europarådet, og hvad ved jeg, og så i øvrigt indkalde andre lande. Men det er sådan set ligegyldigt, for man kunne for min skyld også bare opretholde det hele på grund af valgobservationerne.

Kl. 14.00

Afgørende og sluttelig vil jeg sige: Jeg synes, at det, der er vigtigt, er, at vi får diskuteret, om vi kan gøre noget mere målrettet for, at der ikke er så meget overlap, som jeg trods alt synes der må være. Det er ikke, fordi jeg har ondt af ministeren, heller ikke af en minister, der skal deltage i mange internationale møder, men jeg ville tro, at der kunne være en interesse for, at vi skar det lidt mere til. Jeg ville meget appellere til, at vi kunne få en dialog om det.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren. Så går vi videre i ordførrækken med fru Anne Grete Holmsgaard.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil godt starte med at sige, at hvis man går et par tiår tilbage og starter i 1980'erne, så var OSCE en temmelig kendt organisation, som spillede en ret stor og faktisk meget vigtig rolle i at række hen over Jerntæppet, der delte Europa. OSCE spillede faktisk en meget væsentlig rolle, og der blev også skrevet meget om OSCE i pressen.

Hvis man så ser på, hvor kendt OSCE er i dag uden for den kreds, der står og debatterer OSCE her og i lignende forsamlinger, må man nok sige, at OSCE ikke er nogen voldsomt kendt organisation. Det er efter min mening ikke ensbetydende med, at den har mistet sin betydning, men den har fået en anden betydning. Der er jo også sket det, at hvor EU i 1980'erne var en meget anderledes organisation end i dag, så har EU udviklet sig og er blevet stærkere og større og fylder mere i landskabet. Der er ikke noget skel ned gennem Øst- og Vesteuropa længere, så mange ting har ændret sig.

Det har selvfølgelig nogle konsekvenser, og en konsekvens kunne være at sige: Jamen vi har slet ikke brug for OSCE mere. Det tror jeg ikke er rigtigt. Hvis man ser på de centrale dele af OSCE's arbejde, altså valgobservationerne som

det ene, så er det faktisk meget vigtigt, at dette valgobservationsarbejde fortsætter, og at det også bliver udvidet. Det andet er så støtten til nye parlamenter, demokratier, til at uddanne dommere, til at uddanne politibetjente osv. Det er også et vældig vigtigt arbejde. Det er egentlig de to ting, jeg i hvert tilfælde betragter som kerne i OSCE's arbejde.

Redegørelsen er jo, som de fleste redegørelser er, næsten en årsberetning, hvor man skriver pænt om den organisation, man er involveret i, og hvor man ikke går voldsomt meget ind i de mest kontroversielle ting, i hvert tilfælde ikke dem, der vedrører en selv. Man går selvfølgelig ind i de kontroverser, der har været med Rusland osv., og det er bestemt også vigtigt, at man går ind i dem.

Men jeg synes faktisk, at det, den radikale ordfører fru Lone Dybkjær foreslår, er en meget god idé, nemlig at vi måske overvejede at have debatten – det behøver ikke nødvendigvis være sådan, at redegørelsen skal komme i oktober – på et tidspunkt forud for de arbejdsprogrammer, der rent faktisk bliver fastlagt i OSCE. Det kunne måske også være med til at målrette vores blik mod, hvad vi egentlig mener OSCE skal fokusere på. Det er jo ikke sådan, at det så bliver sådan, fordi vi mener det. Men det kunne dog være en måde at gøre det mere aktivt på, at vi forholder os mere direkte til: Hvad er det, som vi – Danmark eller flertallet i det danske parlament – synes, at man skal spore OSCE ind på at fastholde, og hvad er det, man skal skrælle af? For det kan godt være, at der er noget, der skal skrælles af eller tyndes ud, fordi det faktisk bestrides bedre af nogle af de andre internationale fora, vi er en del af.

Men jeg vil i hvert tilfælde sige, at jeg synes, at de to væsentlige ting er det arbejde, missionerne gør med at understøtte hele demokratiseringsprocessen, og valgobservationerne, hvilket jo i bund og grund handler om det samme. Jeg er ikke voldsomt godt inde i OSCE's parlamentariske forsamling, jeg har aldrig deltaget i nogen af møderne, men det kunne være, at man måske der kunne lade sig inspirere af noget af det, vi har gjort i EU-kredsen, nemlig at vi har været ude at besøge hinanden og diskuteret meget, meget praktisk og konkret: Hvad er det for nogle problemer, man kan løbe ind i i et parlamentarisk system, hvor man ligesom synes, at man har meget lidt indflydelse i forhold til en regering? DeT er nogle af de ting, der er fælles på tværs af lande.

Jeg vil sige, at vi i hvert tilfælde har haft meget stor gavn af at diskutere, hvordan det danske Europaudvalg fungerer med andre mere eller mindre tilsvarende europaudvalg i andre europæiske lande, og noget af det samme kunne man måske også gøre. Men det kan være, at jeg er uretfærdig, for det kan være, at det allerede foregår via den parlamentariske forsamling i OSCE.

Kl. 14.05

Så til sidst lidt om rapporten. Det er klart, at det er vigtigt, når man er medlem af en organisation, hvor kernen handler meget om menneskerettigheder og demokrati og sikring af demokrati, at man også tager rapporter, som man synes er ubekvemme, til sig, selv hvor man simpelt hen er gal over det og synes, at meget af det, der står, er fuldstændig uretfærdigt. Man bør tage dem seriøst og svare relativt hurtigt på dem og gøre det i en åben proces.

Jeg ved jo godt, at vi, der sidder i OSCE-delegationen her i Folketinget, har haft rapporten siden efteråret. Men et eller andet sted kan man ikke andet end opfatte det som en meget stor irritation og på en eller anden måde også modvilje, at rapporten først kommer frem til offentligheden så sent som i sidste uge. Jeg synes faktisk, at det er en uskik, at man gør det på den måde.

Regeringens svar har jo været, at den på et punkt vil ændre noget, nemlig klagekomiteen, altså give den større kompetence. Sådan har jeg i hvert fald forstået det. Men på de andre punkter har man sagt, at der ikke er noget at komme efter. Det synes jeg er ærgerligt, for det er vigtigt, også selv om vi politisk har meget forskellige meninger om det her, at gå seriøst ind i den diskussion. Hvordan kan det være, at en organisation, som vi selv sætter stor pris på og arbejder aktivt i, kommer med en så markant kritik af den måde, Danmark behandler minoriteter på? Det kunne jo være, at man skulle bruge det som afsæt til en konstruktiv debat. Var der noget punkt, hvor stramningerne måske er blevet for vidtgående?

Det er klart, at et flertal, der har gennemført stramninger, altid som umiddelbar reaktion vil forsvare disse stramninger. Men det er da ikke helt ligegyldigt, at en organisation, som alle partier, der har været heroppe på talerstolen indtil nu, har prist for at være nødvendig, kommer med så markant en kritik. Så jeg synes, det ville være rart, hvis regeringspartierne ville komme ud af sporet, som man kan sige det startede med. Det kom i hvert fald til udtryk i Europarå-

dets rapport, som statsministeren mente bare skulle i skraldespanden, og så den her rapport fra OSCE, som også får en meget hård medfart, må man nok sige, startende med hr. Kristian Pihl Lorentzen, som syntes, at det da godt kunne være, at ambassadør Orhun havde sagt nogle ting, men der var andre, der havde sagt noget andet. Nu står der faktisk forskellige ting i den rapport, så jeg synes ikke, at det var nogen særlig seriøs måde at behandle den på.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er den sidste ordfører hr. Frank Aaen, og efter ham er det ministeren.

Frank Aaen (EL):

Vi er i Enhedslisten enige i, at OSCE, både regeringsdelen og den parlamentariske del, er en vigtig organisation, fordi den også peger på en anden form for tænkning inden for sikkerhed end det, som præger andre dele af verden. Jeg tænker på, at sikkerhed i dag jo i høj grad debatteres som noget, som USA skal klare som supermagt, og det skal være med krig. Det er vi selv sagt imod, og det er en dårlig måde. Det giver faktisk det modsatte af sikkerhed.

Så er der meget diskussion om, hvad NATO's rolle skal være i forhold til sikkerhed. Der er meget i forhold til, hvad EU's rolle skal være i forhold til sikkerhed. Men her har vi altså en organisation, der rummer Europa plus USA og Canada og også rummer Sovjetunionen, eller rettere sagt det tidligere Sovjetunionen, det nuværende Rusland.

Det synes vi faktisk er en samarbejdsorganisation, som i sig har nogle ideer til, at sikkerhed er noget, man får sammen med andre og ikke imod andre. Jeg synes i virkeligheden, at dagens debat om, hvordan vi får sikkerhed og også beskytter os mod terrorister – vi havde det også i DR 2 forleden – altså hvordan vi får sikkerhed sammen med andre, jo er blevet så frygtelig nedprioriteret i diskussionerne. I stedet for har man en debat om, hvordan vi får sikkerhed imod andre og bruger krig og våben og flere soldater og tror, at vi kan løse Afghanistans problemer ved at sende 200 soldater flere derved fra dansk side.

Den der tanke om, at sikkerhed er i samarbejde med andre, er i virkeligheden OSCE's formål og hele grundlag, og derfor synes jeg selvfølgelig også, at man skal støtte den organisation. Det er vigtigt i forhold til menneskerettigheder og i forhold til at sikre demokratiske valg.

Jeg må sige, at jeg desværre endnu ikke selv har haft mulighed for at deltage i en valgobservation for OSCE, hvad jeg gerne ville og håber at komme til at gøre inden for de kommende måneder, men både hr. Kristian Pihl Lorentzen og ikke mindst hr. Jens Christian Lund har gjort et fremragende arbejde ved at deltage i den type aktiviteter, som jeg håber selv at kunne være med til at følge op på. Jeg synes, at det er vigtigt.

Kl. 14.10

Jeg havde selv den fornøjelse, om jeg så må sige, sidste år at få OSCE's parlamentariske forsamling til at vedtage, at landene kraftigt skulle tage afstand fra CIA's hemmelige flyvninger med terrorister, som ender på Guantánamo.

Det var et forslag, som jeg selv stillede på det årlige møde i Bruxelles, og det blev vedtaget, på trods af at de danske regeringspartiers deltagere i forsamlingen aktivt stemte imod det. Så det lykkedes dog. Jeg tror, at de fleste i virkeligheden syntes, at vedtagelsen var o.k. Det skal vi selvfølgelig arbejde videre med på det kommende møde i OSCE.

Så vil jeg sige noget om den styrke, man kan have i en organisation som OSCE. Når man går ind og bruger den til dialog og kritik og rejser spørgsmål og beder andre lande om at forbedre deres indsats på nogle områder, så kræver det jo, at man selv gør det samme. Hvis ikke man selv går foran med det gode eksempel, så er ens kritik af andre jo mildest talt hyklerisk.

Når OSCE, som de gjorde sidste sommer, sendte en rapport til Danmark, hvor de siger, at der er en lang række forhold vedrørende behandling af udlændinge og i særdeleshed muslimer i Danmark, der er kritisable, så er det altså meget flovt, at regeringen – i stedet for åbent at tage den debat – gemmer rapporten for offentligheden i 8 måneder.

Jeg ved godt, at jeg et par gange heroppefra har hørt, at den kunne jeg bare have bedt om, og at det er længe siden osv. Det ved jeg ikke. Jeg har kigget alle de steder, hvor jeg modtager post elektronisk, om jeg kunne se et sted, hvor jeg skulle have kunnet modtage rapporten. Det kan jeg ikke finde, det kan ikke findes.

Det er muligt, at jeg engang i mine store bunker af post har fået et brev, men jeg erindrer det ikke. Men jeg ved i hvert fald, at alle de andre millioner danskere aldrig har hørt om den rapport, aldrig. Der er ingen aviser, der har hørt om den. Der er ingen, der har kunnet tage fat i, at der her var en rapport, som kunne være interes-

sant at debattere og måske ændre politik på baggrund af. Det er flovt.

For hvis det var Hviderusland, der havde gjort det samme med en rapport, vi helt berettiget havde sendt til dem, om, at de behandlede deres mindretal dårligt og ikke gjorde, som de skulle, så havde vi himlet op alle sammen. Både udenrigsministeren og statsministeren og Folketinget havde himlet op og sagt, at det da er for galt med Hviderusland og det styre, og at det bare er symptomatisk, for sådan er de i det land.

Men når det gælder Danmark og der kommer kritik af Danmark, så er det bedst at gemme den væk. Så gemmer man den væk i 8 måneder. Så gemmer man den så grundigt væk, at Venstres ordfører, ikke her i dag, men i udlændingspørgsmål i øvrigt, fru Irene Simonsen, da den kommer frem, siger: Jamen det er jo en gammel rapport.

Så kommer kritikken endelig frem, fordi der er nogle, der borer i det, og vi skal måske bruge den en dag i en debat 8 måneder senere. Så kan man sige, at det er for lang tid siden, og at det ikke har nogen interesse. Derfor har man ikke nogen debat.

Derfor vil jeg også godt sige til regeringspartiernes ordførere, der siger, at de gerne vil have debatten: Man lagde jo ikke op til debat. Det var først, da oppositionen tog rapporten ind i diskussionen, at den overhovedet kom frem. Man ønsker ikke den diskussion.

Vi ved fra hele Muhammedsagen, at diskussionen om de problemer, vi åbenlyst har med, hvordan vi behandler udlændinge her i landet – store dele af offentligheden med nogle partier i spidsen, herunder Dansk Folkeparti, lægger muslimer for had – tør regeringen simpelt hen ikke tage. Hvis de bliver tvunget til at tage den, prøver de at trykke den ned.

Det er det, vi har set i den her sag, og det så vi også i Muhammedsagen. Der kom en henvendelse fra ambassadører om, at der er et problem for Danmark: Kunne vi ikke tage og debattere det? Og der kom to breve fra OSCE til regeringen, der sagde, at her er et problem, og I er nødt til at kigge på det og overveje, om I kan ændre politik, eller hvad I kan gøre.

Man sagde, at det ville man ikke, og det møde, ambassadørerne ønskede med statsministeren, blev bare afvist. Vi ved alle sammen, hvordan det så gik, at da vi ikke fik taget problemet op, da vi ikke fik debatteret, og da vi ikke tog mødet med dem, der gerne ville snakke med os om problemet, da vi ikke lyttede til dem, der ad-

varede os, om at her kom problemer, så kom problemet. Så fik vi krisen, som er noget af det, der på en dårlig måde har gjort Danmark aller- mest omtalt i udlandet.

Kl. 14.15

Det er altså OSCE, jeg snakker om, for det var jo OSCE, der i virkeligheden dengang i fortrolig form gav udenrigsministeren, statsministeren og regeringen advarsler om, at her bør man altså reagere og gøre noget. Og man gjorde det ikke. Så kommer der sidste sommer en rapport, der igen siger: Her er et problem, gør noget ved det. Og i stedet for at gøre noget ved det og i stedet for at debattere det, så holder man det hemmeligt.

Det er bare det, jeg vil sige. Det er ikke bare forkert, og det er ikke bare udemokratisk, men det er også dumt, for det gør jo, at vi ikke i fællesskab får taget diskussionen om de problemer, der reelt er. Det gør det altså også utroværdigt, når vi siger til andre lande: Hov, hov, tag nu lige og opfør jer ordentligt, så I behandler det russiske mindretal i Estland bedre, end I gør i dag.

Det finder vi på at sige, og det bruger vi også OSCE og Europarådet til. Der er vi jo ikke bange for at bruge de her organer.

Så er vi jo også nødt til at tage det alvorligt. Det kan godt være, at vi er uenige, men vi er da nødt til at tage debatten i stedet for at holde det hemmeligt. Det synes jeg altså er en meget alvorlig kritik af regeringen i den her sammenhæng.

Men vi er meget tilfredse med, at vi er medlem af OSCE, både på regeringsdelen og den parlamentariske del, og vi vil gerne deltage i det videre samarbejde på den måde.

Formanden:

Tak til hr. Frank Aaen, og så er det udenrigsministeren.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil godt sige tak for debatten. For lige at springe ind i det vil jeg sige, at jeg synes, at de indlæg, der kom fra fru Lone Dybkjær og fru Anne Grete Holmsgaard, var interessante, nemlig den interesse, der er for at diskutere OSCE. Ikke alene det, man gør i form af den årlige generalforsamlingsredegørelse, men også hvad man egentlig agter at bruge OSCE til. Jeg synes, at det er en glimrende idé. Det vil jeg skrive mig bag øret.

Redegørelser har det jo altid med at være redegørelser for, hvad der er sket. Sådan er jo alle

ministerredegørelser. Men det, man ønsker her, er at kombinere dem med: Hvad synes vi, der skal ske? Det synes jeg er en ganske udmærket idé. Det tvinger os jo alle sammen, parlamentarikere som regering, til at tænke lidt over, hvad vi vil bruge OSCE til næste år.

Så det synes jeg er en udmærket idé, og så kunne det da være, at man kunne kombinere det med det nye formandskabs overtagelse. Der kan jeg sige til fru Lone Dybkjær, at det altid er pr. nytår, at formandskabet tager over. Så det finske formandskab tager over den 1. januar, og man fremlægger altid sit arbejdsprogram, efter at man har taget over. Finnerne fremlægger altså først deres arbejdsprogram, efter at de har taget over, så det vil tidligst være engang i januar. Det var så det, spanierne gjorde i begyndelsen af februar. Sådan er altså det normale forløb.

Så kan man tage debatten enten forud for det eller i forbindelse med formandskabets program. Jeg synes, at det er udmærket at kombinere det.

Redegørelse er redegørelse, det andet er forespørgselsdebatter, men det behøver vi ikke at hænge os i. Vi kan jo kombinere det. Det vil også være godt for parlamentarikerne, for jeg kan forstå, at det ikke er alle parlamentarikere, der læser deres post. Så kunne det også være, at de ville følge mere med i arbejdet.

Jeg kan se, at hr. Frank Aaen ryster på hovedet, men så må hr. Frank Aaen tale med OSCE om, at der er gået et brev tabt. Brevet skal ikke gå til mig, og det skal heller ikke gå til Folketinget. Han skal ikke være på Folketingets liste, for det er jo ikke indgået til Folketinget. Det er indgået til hr. Frank Aaen. Og hvis ikke det er indgået til hr. Frank Aaen, så er enten jeg fejlinformeret, eller også er der noget galt med hr. Frank Aaens postgang. Det er jo så til OSCE, hr. Frank Aaen skal sige, at der er et brev, der mangler.

Jeg ved ikke, hvordan det er med det brev, men sådan er i hvert fald spillereglerne. Det må parlamentarikerne så tage op over for OSCE og ikke over for mig. Spillereglerne er jo, at parlamentarikerne skal have disse redegørelser af OSCE, og har hr. Frank Aaen ikke fået dem, skal hr. Frank Aaen ikke kritisere mig, for jeg skal ikke sende OSCE's korrespondance frem til hr. Frank Aaen, der er medlem af den parlamentariske forsamling i OSCE. Så skal hr. Frank Aaen tage det op over for OSCE.

Jeg skal nok vende tilbage til redegørelsen, men der er lige nogle andre betragtninger. Jeg synes, det er meget vigtigt, som hr. Pihl Lorent-

zen pegede på, at man er helt opmærksom på, at hvis vi havde fremadrettede redegørelser, tror jeg også, vi ville være enige om, at Kosovo kommer til at blive en af de store ting, der skal ske for OSCE i den kommende periode.

Lad os nu håbe på, at man i Sikkerhedsrådet når frem til enighed om en Kosovostatus, en Kosovoafslutning på sagen, og så får jo både EU, Europarådet og OSCE store opgaver. Der er jeg også enig med fru Lone Dybkjær i, at det jo med alle disse internationale organisationer er meget rart med jævne mellemrum at finde ud af, om der er noget, man skal droppe i den ene for ikke at have alle de overlapninger.

Det prøver man hele tiden at sørge for. Disse organisationer har deres egen niche, men der er jo mange af dem nu. Vi kan også se, at Egypten er med i OSCE, men de er jo også med i Euro-med, og det vil sige, at der kommer mange overlapninger. De kom i sin tid med, fordi man ikke havde Euromed. Nu har man Euromed, hvad så? Det synes jeg også er en rigtig fremadrettet ting at diskutere.

Vi er altså alle sammen inde i Kosovo, men vi skal finde vores ting. Og jeg er enig i, at feltmissionerne og demokratiarbejdet jo her er særkendet og det, der – som hr. Frank Aaen med rette sagde – er med til at cementere sikkerheden for alle lande i Europa.

Kl. 14.20

Terroren er jo altså et af hovedemnerne i vor tid. Det kan vi også konstatere, når vi ser, hvad der skete i Nordafrika i går. Det rykker tæt på. OSCE har jo også øget sin terrorindsats, og OSCE kan netop bekæmpe terror bredt, fordi man har den demokratiske dimension, man har den humanitære situation og man også har den sikkerhedspolitiske dimension. Og der er det jo vigtigt, at OSCE kan foretage en bredspektret indsats. OSCE kan også assistere FN med implementeringen af antiterrorkomiteens arbejde.

Vi gjorde under vores formandskab for antiterrorkomiteen i FN ret meget ud af at få lavet nogle spilleregler og styreformuler i kampen mod terrorisme, som kræver, at de regionale organisationer bliver bedre til at implementere FN-reglerne. OSCE er jo også godt gearet til at implementere FN-reglerne omkring terrorisme.

Jeg skal så minde om, at Danmark jo holdt et OSCE-seminar om kampen mod terrorisme i juli 2006. Og der er jeg enig i, at det også er en ting, hvor OSCE har en bred mulighed, bredere end de andre organisationer.

Vedrørende de emner, som hr. Pihl Lorentzen har valgt ud, er det klart, at energisikkerhed og Hviderusland beskæftiger vi os jo med alle vegne, men jeg synes da, det er fint, at OSCE gør, hvad OSCE kan inden for disse områder.

Til hr. Jens Christian Lund vil jeg sige, at jeg synes, at vi har bakket Ukraine godt op. Det var jo Europarådet og OSCE, som virkelig spillede en stor rolle i forbindelse med den orange revolution – hvis nogen uden for Ukraine spillede en rolle – i kraft af deres tilstedeværelse ved valgene og deres overvågning, som så fremtvang den situation, at man fik det omvalg, som man fik.

Jeg synes, at man skal bakke Ukraine op, det er hr. Lund og jeg fuldstændig enige om. Det er meget vigtigt, at Ukraine kører sin selvstændige kurs og ikke bliver banket tilbage i et eller andet tidligere system eller i en fortid. Så hvis der skal bakkes mere op, er jeg villig til det. Og så vil jeg da meget gerne lytte til flere råd også fra OSCE om, hvad vi kan gøre i OSCE, og hvad vi kan gøre sammen. Vi har lige haft besøg af Jusjtjenko, og jeg synes også, det er utrolig vigtigt, at vi gør, hvad vi kan for at stabilisere Ukraines frie kurs mod demokrati, frit marked, menneskeretligheder, fri presse osv. Jeg synes, vi har nogle gode indsatser, men jeg gør gerne mere.

Fru Pia Christmas-Møller var glad for vores vilje til samarbejde mellem regering og parlament. Det synes jeg også er vigtigt, og jeg synes også, at man her i dag skal være opmærksom på, at der jo er parlamentariske forpligtelser og regeringsforpligtelser, og så er der også ting, vi kan fremme sammen. Der kunne jo den debatform, som nu er blevet efterlyst af R og SF, være med til at fremme vores fælles bevidsthed om, hvad vi vil arbejde for på regeringsniveau og parlamentarisk.

Der vil jeg godt sige til hr. Morten Messerschmidt, at jeg faktisk synes, det var glimrende, at den parlamentariske forsamling tog fat i formand Hastings. Nu må jeg ikke røbe ting fra Det Udenrigspolitiske Nævn, men vi drøftede det jo. Og så kan jeg uden at røbe noget fra Det Udenrigspolitiske Nævn for egen regning sige, at jeg synes, at det var vigtigt, at de danske parlamentarikere faktisk sagde fra, og det ved jeg jo at fru Pia Christmas-Møller gjorde meget kraftigt.

Jeg synes ikke, regeringer skal læne sig ind over en parlamentarisk forsamlings formand. Jeg synes, det er medlemmerne af den parlamentariske forsamling, der skal tage fat i formanden for den parlamentariske forsamling. Jeg tror også, at formanden i dette Folketing vil sæt-

te pris på, at det er parlamentarikerne, der tager fat i formanden, og at det ikke er andre regeringer, der kommer og tager fat i formanden, hvis man er utilfreds med formanden – hvad man naturligvis aldrig er herhjemme.

Det synes jeg var rigtigt. Og der vil jeg godt sige til hr. Frank Aaen og blive i det emne her: Der kom da mange råd også i OEEC på det tidspunkt. Og jeg kan ikke huske, om OEEC kom med de råd, som hr. Frank Aaen nævner her. Jeg kan sige, at der stod i Information, at OSCE's rapportør havde advaret mig i Doha i november. Det er en utrolig interessant oplysning, for så har jeg et utrolig tomt hul heroppe, og det vil hr. Frank Aaen nok bekræfte. Men jeg har aldrig været i Doha, så han kan ikke have advaret mig i Doha. Interessant oplysning, ikke? Og den dag kan jeg heller ikke have været i Doha.

Men det er rigtigt, at da jeg var i Bahrain senere, kom han og bad om to ting. Den ene var altså at få lov at komme til Danmark, og den anden var, at jeg svarede på OSCE's henvendelser. Det gjorde jeg jo, og jeg tog oven i købet ned til OSCE's generalsekretær i Wien og drøftede situationen med ham. Og han fik også invitationen.

Kl. 14.25

De to breve, hr. Frank Aaen nævner, var jo e-mail, som udelukkende drejer sig om, at han bekymrer sig for »disturbing manifestations« i Danmark, og så anmoder han om vores synspunkter og en redegørelse, som han modtog den 30. november om integrationspolitikken i Danmark, og i den forbindelse var jeg nede og besøge generalsekretæren. Så det var såmænd ikke særlig dramatisk.

Men det er da fuldstændig rigtigt, at der kom forskellige råd, som jeg ikke har fulgt, fra forskellige sekretærer osv. Jeg har da også været til internationale møder, hvor man er kommet hen til mig og har sagt: Kunne du ikke lige ordne det på den og den måde? Jamen to af måderne kunne jeg ikke drømme om at følge.

Den ene var, at man syntes, jeg skulle give en undskyldning. Jeg har hele tiden sagt, at jeg ikke vil give en undskyldning for, at nogen bruger ytringsfriheden, så længe ytringsfriheden ikke er underkendt af domstolene. Det vil være utrolig upassende, at en regering går rundt og siger undskyld for noget, domstolene ikke finder man skal skride ind over for. Det ville jo for så vidt være at krænke den pressefrihed, der er, hvis jeg rendte rundt og gav undskyldninger for noget, der stod i aviserne.

Den anden var, at man skulle lave en lovændring, således at ytringsfriheden blev sat under religionsfriheden. Det kan jeg da heller ikke gå ind for. Menneskerettighedsrådet kom med tilsvarende anbefalinger, men det betyder da ikke, jeg skal følge den anbefaling, vil jeg sige til hr. Frank Aaen. Og jeg er da helt sikker på, hr. Frank Aaen heller ikke ville følge den. Det er jeg da helt sikker på, eller også må hr. Frank Aaen da virkelig overraske mig ved at sige, at han ønsker ytringsfriheden underlagt religionsfriheden. Det vil så være en nyhed. Det tror jeg ikke hr. Frank Aaen gør.

Med hensyn til rapporten er det altså oplyst for mig, at den er gået til parlamentarikerne i OSCE i november måned, og der blev den jo altså også offentliggjort. Han ønskede at komme på besøg i Danmark, og det gjorde han jo så i april måned. Jeg mødte ham, og integrationsministeren mødte ham også, og så kom rapporten med de danske svar, og det var så i november.

Nu er den jo offentligt tilgængelig, så hvad er det, han anbefaler over for OSCE's formand? Ja, der er jo flere punkter, og han siger altså:

The Danish government is to be commended for its display of willingness to respond to acts of discrimination and intolerance.

Altså: Den danske regering må roses for dens vilje til at reagere på diskrimination og intolerance over for muslimer. Så siger den videre:

The very good practises noticed throughout this report should be disseminated to other OSCE participating states.

Altså: De mange gode ting, Danmark gør, skal de andre lande orienteres om.

Og så siger han i punkt 4, at muslimerne i Danmark og det civile samfund skal være opmærksomme på, at man kan bruge OSCE. Jamen det er jo fint nok.

Og i det sidste punkt opmuntrer man Danmark til at opretholde, altså ikke skabe, en åben og konstruktiv dialog »with a White Cross section representative«. Nu har hr. Aaen jo selv rapporten, men det er anbefalingerne.

Så er det rigtigt, at der i teksten rundtomkring som referater af samtaler med forskellige er kritikpunkter, som vi så også svarer på. Men anbefalingerne er det, han står for, det andet er jo referater. Disse anbefalinger er jo altså nærmest en godkendelse af Danmark. Vi roses, vi bliver »commended«, og de andre lande skulle se, hvor godt vi gør det, og vi skal opretholde vores åbne og konstruktive dialog. Det er anbefalingerne.

Men så er der selvfølgelig i rapporten korrekt nok, og som enhver jo kan overtøye sig om, oplysninger, som vi synes er ukorrekte, ligesom jeg jo altså også synes, det var ukorrekt at sige, at jeg havde mødt ham i Doha, når jeg ikke har mødt ham i Doha. Det må jeg egentlig også have lov at rette.

Når den ikke blev offentliggjort tidligere, er det jo altså, fordi de normalt ikke er offentlige. Da vi så skulle have den her debat, syntes jeg faktisk, at der i rimelig god tid før debatten, det vil sige cirka 14 dage før debatten, skulle være tid til at have den som et offentligt tilgængeligt papir, så man kunne diskutere det. Man kunne diskutere, om det kunne være gjort tidligere. Man skal altså først spørge OSCE: Har I noget imod, at den bliver almindelig offentligt tilgængelig? Det skal OSCE så svare på, og det svarede de selvfølgelig ja til. Og der er jo heller ikke gået noget af nogen, ved at den ikke er kommet tidligere. Desuden kunne hr. Frank Aaen, hvis han havde fået brevet – det skal jeg så ikke garantere at han har fået, for der kan være noget galt i postgangen – sige: Den ønsker vi nedklassificeret. Så havde vi selvfølgelig gjort det.

Formanden:

Der er et par korte bemærkninger til ministeren, først fra fru Lone Dybkjær.

Kl. 14.30

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret og så bede om, at vi – ministeren og de, der er interesseret i det her spørgsmål – på en eller anden måde sammen prøver at lave en procedure. Det kan godt være, det skal være en forespørgselsdebat, men jeg synes nu altså, Folketinget har rigeligt med forespørgselsdebatter, og det er jeg ret overbevist om at formanden også mener. Jeg er godt klar over, at man ikke skal sige noget til formanden, og at formanden ikke vil svare, men jeg vil sige, at det ikke for mig er afgørende, at vi får flere OSCE-debatter. Det afgørende for mig er, at vi får noget fremadrettet.

Jeg kritiserer meget tit ligestillingsministeren, men hun gør altså rent faktisk det, at hun både laver en redegørelse og en handlings- og perspektivplan. Man kan altid diskutere, om det er godt nok, men det kunne man jo så anbefale at blive inspireret af. Man kan godt på en eller anden måde kombinere det, og jeg har også den opfattelse, at vi ved en forespørgselsdebat bliver

så dagsordenskoncentrerede, at vi ikke får lejlighed til at få en mere rolig debat om tingene.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg er fuldstændig enig med fru Dybkjær. Jeg synes, det er en glimrende idé, hun kom med. Man kan jo godt lave en redegørelse, der også er fremadrettet, så det behøver vi såmænd ikke lave nye systemer for. Man har ikke gjort det tidligere, men således inspireret kan man da godt i fremtiden slutte den af med perspektiver for den kommende tid. Det synes jeg er glimrende.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

I forbindelse med det finske formandskab, som først kommer i februar, kan man jo så lige diskutere, om man kan få ændret det, sådan at det kommer lidt før. Sådan er det jo f.eks. nu i EU, at det er lidt mere rullende formandskaber, man har, men det er måske for stor en omlægning.

Men så kan man jo spørge: Hvad er det så, regeringens inden for sit område og vi som parlamentarikere inden for vores vil inspirere det kommende formandskab til? Så kunne man jo godt gøre det før, for ellers når vi jo næsten herhen, hvor vi er i dag, og så bliver det stadig væk tilbagerettet, ikke? Så må vi sige, at så har vi ikke alle ting med. Vi ved sådan nogenlunde, hvad der er sket i året, der gik, og vi har nogle perspektiver for året, der kommer. Det kan vi så inspirere i dette tilfælde det finske formandskab til og så komme lidt videre på det her område.

Jeg er meget glad for ministerens svar, for jeg opfatter de der nik som, at det vil han gerne overveje, og at det er o.k. Det er nok for mig, at ministeren vil overveje det, og så må vi sammen diskutere, hvad de gode løsninger er.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jamen jeg nikker, fordi jeg er enig. Jeg synes, det er vigtigt – det er en af de ting, jeg nævnte før – at samarbejdet mellem regeringer og parlamentarikere i sådan en international organisation jo altså er en fordel, og det skulle ikke opfattes som konfrontation. Jeg synes tværtimod, det er en fælles fordel, vi har, ved at vi har to steder, vi arbejder, på regeringsniveauet og parlamentariskerniveauet. Det synes jeg.

Man kunne jo også lave et møde ovre hos mig, om jeg så må sige, med en parlamentarikerdelegation, når vi nu kommer ind i sommerperi-

oden, hvor vi kan få drøftet det dér, og det synes jeg vi skal gøre. Så kan vi jo blive enige om, hvordan vi ønsker at gøre det.

Lad os dog mødes her i løbet af sommeren og så blive enige om, hvordan vi ønsker at få fremmet de ønsker, for det kan da godt være, man skal gøre det, før det finske formandskab tager over, sådan at man har mulighed for at påvirke det. For tager vi det først, efter at Finland har taget over og fremlagt sit program, kan vi for så vidt ikke gøre så meget. Så jeg synes, det er en god inspiration.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Nu er der jo en diskussion om breve, der kommer og går, og hvem der har fået dem hvornår. Kan vi ikke bare være enige om, at den pågældende repræsentant for OSCE var i Danmark i maj sidste år, altså for næsten et år siden, og skrev en rapport, som regeringen modtog i juli sidste år? Regeringen svarede i oktober sidste år, og den danske offentlighed kendte ikke til den debat, der har været mellem regeringen og OSCE om det spørgsmål, før man den 30. marts i år sendte rapporten til Folketinget.

Er det ikke korrekt, at frem til den 30. marts i år var rapporten fortrolig og utilgængelig for offentligheden i Danmark?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Nu kan jeg ikke huske, om han var her i april eller maj. Lad det nu ligge. Men det er den danske regering, der beder om at få den nedklassificeret. Det er ikke nogen medlemmer af Den Parlamentariske Forsamling. Det vil sige, at det var et initiativ, vi tog. Det var ikke et initiativ, hr. Frank Aaen tog, uanset hvordan det var med hr. Frank Aaens postgang. Og vi tog det præcis af hensyn til Folketinget og af hensyn til denne debat, således at der var mulighed for en offentlig debat om det her, før vi mødtes i salen. Det synes jeg faktisk var meget godt.

Hvis den skulle have været offentliggjort tidligere, ja, så skulle vi også have haft den her debat tidligere, men jeg synes, det er en meget god sammenhæng, at vi offentliggør rapporten, i forbindelse med at der kommer en folketingsdebat.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jamen det er bare symptomatisk med alle de henvendelser, der er kommet internationalt, om,

at vi har et problem og bør gøre noget ved det. Det er helt i orden, at regeringen er uenig i de henvendelser, der kommer. Sådan er det. Nogle har én opfattelse, nogle har en anden, men forudsætningen for, at vi kan få en debat, er jo, at man ved, at der er uenighed, og at man ved, at der er nogle, der har en anden opfattelse end regeringen.

Det kommer altså ikke frem. Det gjorde det altså ikke, det var i fortrolighed. O.k., lad os så sige, at ministeren har ret i, at seks danskere modtog rapporten. Det er muligt, men alle de andre modtog den altså ikke. De kunne altså ikke orientere sig i den debat, før de læste om det i dagbladet Information.

Kl. 14.35

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Altså, nu var hans besøg i maj og ikke i april, som hr. Frank Aaen sagde før, men det er jo en detalje. Han var her i maj måned, og der var fuld offentlighed omkring hans besøg i Danmark. Det vil sige, at det ikke var et besøg, der blev sneget ind. Det var kendt i medierne, så alle har vidst, at han var her.

Det er så rigtigt, at så kommer rapporten, det danske svar, og den bliver offentliggjort af OSCE, ganske kort tid efter at det danske svar foreligger. Det er jo for så vidt ikke nogen kritisk tidsfaktor. Det eneste kritisable, der måtte være i hr. Frank Aaens øjne, er altså tidsfaktoren mellem november og nu.

Der mener jeg bare, at det afgørende her er, at det er regeringen, der har sørget for, at man har fået den nedklassificeret, for de er jo normalt klassificeret. Det er regeringen, der tager det initiativ, det er ikke parlamentarikerne. Så kan det være, der er sket noget forkert med den postgang. Så synes jeg, parlamentarikerne skulle tage det op med OSCE, hvis disse breve fra OSCE er udeblevet. Det kan jeg jo ikke vide, for meget gør regeringen, men vi kontrollerer ikke hr. Frank Aaens post.

(Kort bemærkning).

Jens Christian Lund (S):

Jeg vil gerne anerkende ministerens respons til ordførertalerne. Det er jo som sædvanlig på et højt niveau.

Jeg synes dog, der mangler noget om den debat, der blev startet om øst og vest for Wien, hvor jeg ikke synes at ministeren har svaret på, hvad regeringens og ministerens holdning er.

Det er en meget vital debat, der pågår i OSCE i øjeblikket. Hvis ministeren har svaret, så har jeg bare ikke hørt ordentlig efter.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Undskyld, jeg ved ikke helt, hvad det ærede medlem tænker på i forbindelse med øst-vest-debatten. Det startede jo med at være et forum for øst-vest-debat, men vi skulle jo gerne have bevæget os længere end det.

(Kort bemærkning).

Jens Christian Lund (S):

Nu er jeg selvfølgelig ked af, at jeg skal bruge mit andet spørgsmål til at forklare, hvad jeg sagde. Men diskussionen er jo, som ministeren helt klart ved, at nogle af de østeuropæiske lande mener, at vi lægger nogle andre kriterier øst for Wien, end vi gør vest for Wien. Og det vil jeg da gerne høre ministerens holdning til.

Jeg vil så godt lige her spørge ministeren – jeg håber, jeg når det: Er ministeren enig i, at hvis der er en hviderussisk intellektuel, der gerne vil til Danmark, så kan den pågældende ikke søge fra Hviderusland, men skal til Moskva eller et andet sted for at søge om at komme til Danmark? Og er ministeren enig i, som der står, når man læser på Udenrigsministeriets hjemmeside, at det ikke er en ufarlig ting at tilkendegive, at man godt kunne tænke sig at flygte fra Hviderusland til f.eks. Danmark?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det sidste om visumansøgninger fra hviderusserne kan jeg ikke stå og tage stilling til her i forbindelse med en OSCE-debat. Det kan jeg faktisk ikke.

Men med hensyn til øst-vest er det afgørende – nu forstod jeg det, og jeg tror også, jeg kan klare det med et svar – at der ikke er dobbeltstandarder, at der er de samme kriterier. Det er især Rusland, der kritiserer os for at gå hårdere til russerne, end man gør til os selv. Jeg synes ikke, russerne har ret. Det er også derfor, de har været så hårde ved OSCE i Tjetjeniensituationen.

Jeg synes ikke, russerne har ret. Jeg synes, det er meget vigtigt, at OSCE kan fastholde sit forsvaret for ytringsfriheden, for mediefriheden, for demokratiet og kan holde øje med de ting. Det er så der, Rusland og OSCE er kommet på kant med hinanden. Og der synes jeg faktisk at OSCE gør et godt stykke arbejde. Man risikerer selvføl-

gelig at blive ugleset og kritiseret, hvis man kommer med noget, der er upopulært. Det er jo det, man kan se andre steder.

Men med hensyn til at Rusland ønsker spille-reglerne lavet om, synes vi ikke, at spillereglerne skal laves om, fordi russerne er utilfredse med OSCE.

Formanden:

Hvis ellers spørgsmålene er fuldt afklaret, vil jeg sige tak til udenrigsministeren.

Der er flere, der har bedt om ordet. Det er hr. Frank Aaen i anden omgang.

Frank Aaen (EL):

Nu kan de, der følger debatten, selvfølgelig sige: Er det nu så vigtigt med de der datoer? Det er det muligvis ikke, men det er det jo alligevel.

For sagen er jo, at op til Muhammedkrisen kom der adskillige henvendelser fra det internationale samfund, og der kom en henvendelse fra otte ambassadører i København, som sagde: I har et problem, vil I ikke være med til at tage en debat om det? Det svar, de fik, var, at det bare var et lumsk angreb på ytringsfriheden. Vi gad overhovedet ikke snakke med dem, hvilket var forkert, og hvilket førte til en katastrofe.

Kl. 14.40

Der kommer så yderligere henvendelser fra OSCE, som siger: I har et problem, vil I ikke debattere det? Og det er rigtigt, at det var ved et besøg den 30. eller 31. maj sidste år, og så ruller sagen videre frem. Frem til den 30. marts i år er der ingen, der kender til OSCE's nye henvendelse og til opfordringerne om at gøre noget ved det.

Det er på trods af – det kan vi i hvert fald læse og har vi også hørt i fjernsynet – at OSCE har sagt: Tag nu og offentliggør vores henvendelse, tag og offentliggør regeringens svar, som er, at der ikke er noget at komme efter. Det er i hvert fald, hvad vi har hørt i offentligheden fra OSCE, altså at de synes, at tingene skulle komme frem.

Men det ændrer jo ikke ved, at regeringen altså har et dokument i 8 måneder, som kritiserer vores udlændingepolitik, har svaret på dokumentet i oktober og alligevel holdt det fortroligt for befolkningen og for Folketinget. At nogen så kunne have været så vis at spørge efter det, er muligt. Men det ændrer jo ikke ved, at regeringen ikke gjorde det før 8 måneder efter.

Det er det, jeg synes er så fatalt, altså at vi har en regering, som får henvendelser og redegørelse om, at Danmark har et problem, vi skal gøre

noget ved, og hver eneste gang prøver at holde det skjult, holde det væk, undgå debat.

Det er jo det, der gør, at man kan blive bange for, at der kommer en ny Muhammedkrise – sikkert ikke med Jyllands-Posten og tegnere i centrum, men at der på en anden måde kommer reaktioner på, hvad der foregår i Danmark. Det er jo det, vi i fællesskab skulle prøve på at undgå.

Jeg tror faktisk, at udenrigsministeren og jeg er fuldstændig enige om, at vi bør prøve at agere på en måde, så vi ikke havner i en ny krise som den, der var under Muhammedsagen.

For at undgå at komme i krise og for at undgå, at problemerne vokser, så vi ikke kan håndtere dem, er vi jo nødt til at debattere tingene.

Og det er det, som regeringen altså efter min opfattelse er meget lidt interesseret i, muligvis af hensyn til et bærende parti i Folketinget i forhold til regeringsmagten – det tror jeg sådan set gerne – muligvis, fordi statsministeren slet ikke synes, det er interessant at debattere. Men jeg er faktisk sikker på, at i hvert fald udenrigsministeren synes, at det er nogle vigtige problemer, der skal debatteres, inden udenrigstjenesten næste gang kommer på overarbejde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 182: Forslag til lov om ændring af lov om buskørsel og lov om godskørsel. (Grundlæggende kvalifikations- og efteruddannelseskrav til chauffører).

Af transport- og energiministeren (Flemming Hansen).

(Fremsat 14/3 2007).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Flemming Damgaard Larsen (V):

Venstre støtter lovforslaget. Overalt i samfundet er det vigtigt, at vi har så kvalificerede medarbejdere som overhovedet muligt. Det er en af de største forudsætninger for et samfund, der er dynamisk og i fortsat udvikling. I en mere og

mere globaliseret verden er det bydende nødvendigt.

En væsentlig metode til at få medarbejdere med høje kompetencer er grunduddannelse og efteruddannelse. Det gælder naturligvis også chauffører af busser og lastbiler. For disse erhvervschauffører er det f.eks. meget vigtigt med en stor viden om trafikadfærd, rationel kørsel, færdselssikkerhed, sikkerhed for chaufførerne og miljørigtig kørsel samt service og logistik.

Det er naturligt, at regler på disse områder er fælles for hele EU. Derfor har vi i EU et uddannelsesdirektiv på området. Det er dette direktiv, som med dette lovforslag implementeres i Danmark.

Det er vigtigt for det danske transport- og erhvervs konkurrencekraft, at nye regler ikke implementeres ensidigt i Danmark, men i hele EU på en gang. Da der er tale om ca. 76.000 erhvervschauffører i Danmark, der bliver omfattet, bliver det en stor logistisk øvelse at få disse igennem kvalifikationsordningerne. Derfor er det meget fornuftigt, at der med lovforslaget er lagt op til en gennemførelse over nogle år.

Lovforslaget giver hjemmel til opkrævning af gebyrer for modtagelse af kvalifikationsbeviser. Jeg forstår, at det bliver i størrelsesordenen 500 kr. På andre erhvervsområder er det ikke lønmodtageren, der skal betale, hvis det er et lovpligtigt uddannelseskrav, eksempelvis inden for truckcertifikatområdet.

Det er jo således, at der i forbindelse med ledige chauffører er en særlig problemstilling, vi skal være opmærksomme på. Jeg håber, at ministeren kan bekræfte, at det ikke bliver den enkelte chauffør, der ud af sine højt beskattede lønkroner skal betale dette gebyr. Det kan betyde, at en chauffør skal tjene op til 1.500 kr. for at kunne betale de 500 kr. Jeg hører gerne ministerens bemærkninger hertil.

Men som sagt: Venstre kan støtte lovforslaget.

Kl. 14.45

Formanden:

Tak til hr. Flemming Damgaard Larsen. Så er det hr. Poul Andersen som ordfører.

Poul Andersen (S):

Det er jo spørgsmålet om implementeringen af et EF-direktiv, der skal debatteres her i dag, og der er ingen tvivl om, at det vil bedre uddannelserne til lastbil- og buschauffører, både de grundlæggende uddannelser og efteruddannelserne. Spørgsmålet er, om disse uddannelser kan